

DIARI D'UNA REINA DE FESTES QUE MAI VA ARRIBAR A SER-HO

Que anem a fer-li! Des què vaig tenir ús de raó que m'havia fet il·lusió ser reina de festes. Cadascú és cadascú i si els qui em voltaven es decidien per l'enginyeria, per la informàtica o per les econòmiques, era cosa seua. Jo ja ho havia decidit: volia ser reina. Potser fóra influència de la meua àvia que va ser festera no sé si del "Bario" o de Sant Xoxim, i sempre em contava l'emoció que va sentir quan el clavari va imposar-li la banda.

Vaig haver-me d'esperar uns quants anys, perquè algú, no sé qui, havia llevat allò tan bonic de les festeres infantils. De tota manera, només vaig teneir l'edat vaig córrer a inscriure el me nom a l'Ajuntament. El funcionari encarregat del negociat de regnats festers em va repassar de dalt a baix, amb cara de no acabar-s'ho de creure. Semblava tan estranyat com si acabara de demanar-li foc el mateix Indiana Jones. De tota manera, va inscriure'm sense preguntar res.

Una vegada complerts els tràmits burocràtics, calia convèncer la família. M'havien dit que, per ser reina, calien moltes peles, així que vaig fer comptes: ma mare em donava dues mil per passar la setmana. Per més que estalviara, poca cosa es podia fer amb això: caldria ençar altres vies de finançament. Quan li ho vaig deixar caure al meu pare, aquest es va fer el succ. Tanmateix, no em va costar gens convèncer-lo: amb el meu regnat, vaig dir-li, tindràs ocasió de relacionar-te amb tota la crema social de la vila i, ¿qui sap si, amb algun soci nou, el teu negociet comença, per fi, a créixer?. El seu entusiasme va ser tal que va començar a cridar per telèfon a totes les amistats que podien fer força perquè el meu nom resultés escollit. Hi ha que mobilitzar tots els fronts, repetia. Només va posar-me una condició: o seria reina o no seria res. Amb una festera arreu a la família, no podria relacionar-se d'igual a

igual amb els seus futurs socis.

Ma mare tampoc es va resistir gens: quan vaig dir-li que caldria arreglar la casa i començar a veure roba i joies per estrenar a cada acte, es va convertir en la meua més ferma partidària. L'àvia, no cal dir-ho, era una batalla guanyada sense necessitat de lluitar. Ningú em va preguntar pel cost de l'operació. I jo em vaig cuidar molt de traure-ho a relluir. ¿Per a què, si no, estaven els bancs?.

Quan ho vaig dir a l'institut, la burla va ser general. Fins i tot, un professor, un d'aquests barbuts anarquistes que sempre encapçalen totes les manifestacions, em va refregar per cara que si això era cosa dels nous rics, que com els havien llevat allò de la "puesta de largo", ara necessitaven tenir una reina de festes en la família per acréixer el prestigi social i poder parlar-los de tu a tu als rics de tota la vida. No vaig fer cas. Enveja. Tot era pura enveja.

Vaig començar a preparar coses. Encara que des de l'elecció a les festes

van uns quants mesos, després, ja se sap, el temps es tira damunt i tot són correuges. El primer era assabentar-se de quin torero havia triomfat enguany. Encara que els babaus de la Comissió de Penyes s'havien entestat a eliminar el vestit camper, i com que hi ha llibertat per a què cadascú es vista com vullga, jo no pensava renunciar a fer l'entrada en calessa i amb el mateix model que lluia per les ocasions Enrique Ponce. I si s'atrevien, que m'impediren l'entrada.

A la fi, va arribar el dia de l'elecció. Els membres de la junta havien decidit escollir la reina per sorteig per veure si així deixaven de criticar-los. Hi havia tres boles amb tres noms dins d'un saquet. La mà innocent va remoure el fons del sac, va agafar una bola i li la va donar al secretari. Aquest va rellegir en veu baixa el nom agraciat quatre o cinc vegades amb cara d'estranyat, va consultar els seus companys de taula i va anunciar que l'extracció s'hauria de repetir perquè havia hagut una equivocació. M'ho vaig temar de seguida: alguna mà negra havia intervingut. Així que em vaig alçar i li vaig furtar la bola al secretari. Efectivament duia el meu nom. Per més que els vaig amenaçar no van consentir en acceptar l'elecció com a bona. Presa d'un atac d'histèria van haver de treure'm els municipals del saló de plens abans de què fera una barbaritat. L'elecció va repetir-se. Quan mon pare va preguntar perquè m'havien exclòs, només van saber-li donar una raó: a la reina de festes no podien dir-li Ramón.

Vicent Usó

